

לוי אברהמי, מפקד מחוז הבירה, היה ברור כי אברהמי סולק מן השירות, אף כי ל' מען טישטוש המעשה הועלה לדרגת סגן המפקח הכללי ונשלח לשנתים השתלמות. אברהמי, 51, נועד לחזור למסגרת שנתיים לפני שיגיע תורו לצאת לפנסיה.

מרגיזה במיוחד היתה ההודעה, כי ב' משך שנתיים אלה של השתלמות על הש' בון משלם המסים, תישאר מכוניתו של מפקד המחוז צמודה אליו לשרות הפרטי. במסיבת העתונאים שלהם המטירו המפ' קח הכללי ושר המשטרה מבול שבחים מתקתקים על לוי אברהמי, אך כל השב' חיים לא יכלו להסתיר את העובדה היסורית: אברהמי מיותר במשטרה.

קצינים במחירת. בירושלים היו כמה אנשים אשר נדו בראשם ואמרו באו' ני כל: „אמרנו לו שיסדרו אותנו." יודו משפחת אברהמי, שבא לבקר אותו בביתו, מצא את אשתו ממורת בכבי, ערב חתונת בנם רב. „זה לא צודק", נאנחה.

הסיבה מאחורי ההדחה הפוגעת, לדברי ידידיו של אברהמי, היתה נעוצה בריב ה' ישן בינו לבין עמוס בן-גוריון, ולהתנגדו' תו למינוח נחמיאס כמפקח. בשיא המערכה נגד השחיחות בצמרת המשטרה, כאשר הצ' ליחו יחוקאל סהר וסגנו עמוס בן-גוריון להבאיש את ריח המשטרה כולה, התארגנה קבוצה של שמונה קצינים בכירים, אשר ביקשה לשנות את המצב.

אברהמי עמד בראש המרד הסמוי. מניעיו לא היו מקצועיים בלבד: יחסיו האישיים עם עמוס היו מתוחים ביותר, הוא לא החליף עמו מילה במשך שנתיים תמימות. למרות שהוא עצמו היה קשור בכמה פר' שות בלתי-כשרות (הטונס הוא 956 פנה אברהמי, עם יתר הקצינים, לשר האוצר לוי אשכול, האיש מספר שניים בממשלה („אל אביו של עמוס לא יוכל היה לפנות בתלונה על בנו", הסבירו אז מכריז). אשכול, טרוד בענייני משרדו שלו, סירב להתחייב כי יתערב בפרשת המשטרה. אך למען עמוס וזמן מה הוטל על אש אמונו של ביג'י, שאול אביגור, לחקור את הת' פרורות המשטרה. לפני אביגור הופיע גם אברהמי. כאשר נשאל מה דעתו על נחמיאס, כמפקח' חדש, השיב בשלילה. הצעתו ל' תפקיד: אלוף יוסף אבידו, שגריר ישראל במוסקבה, בהצעה זו תמכו שרי כל מפל' גות המיעוט בקואליציה, אך קולות מפא"י הכריעו בעד נחמיאס, איש השרות.

היה ברור כי אברהמי עתיד לשלם בעד מעשיו.

בעיה דוקרנית. נחמיאס מונה לתפ' קידו, בעת שאברהמי נעדר מן הארץ. מיד עם שובו נקרא מפקד מחוז הבירה לראיון עם נחמיאס. התוצאה — הצעה לנסיגה ב' כבוד: אברהמי ימונה סגן המפקח' יצא לשנתיים השתלמות, בתנאים הנהוגים לבני קציני צה"ל. פירוש הדבר, בין השאר: הצמדת מכונית פרטית.

על מעמדו החדש של אברהמי היה נחי' ימאס צריר, לפי ההסכם, למסור רק במס' בת העתונאים, במסגרת כלל השניונים. אך שלושה ימים לפני המסיבה הודלפה ה' ידיעה להארץ. אחריה באה ידיעה מורחבת יותר, במעריב: בעיני הציבור הצטייר אבר' ימאס כעובר-בטל זקן, אשר סולק כשהוא עטוף במתנות ציבוריות.

למחרת המסיבה, אחרי שתפקידו נמסר רשמית ליואב פלג, החליט אברהמי להשיב דקירת סכין למפקדו: הוא הודיע לפתע — באמצעות העתונות — כי אמנם תהיה יצי' אתו להשתלמות על חשבון המדינה מעשה בלתי נאה, וזו לא חזרה ב' מתוכ' ניתו. „אני מרגיש עצמי עדיין צעיר ורענן לשרת עוד שנים רבות במשטרה", הכריז בחיור.

אל חיקו של המטה הארצי נזרקה בעיה דוקרנית: מה לעשות עם סגן מפקח כללי אשר איש אינו רוצה בו, ואשר האיבה בינו לבין מפקדו שוב אינה סוד.

מסחר

הענק בפסח

בסוף השבוע הראשון לפתיחת חנות ה' סופרמרקט הראשונה בתל-אביב עדיין השת' רכו במשך כל שעות היום תורים ענקיים בפתח החנות. ביום הראשון עוד ניסו חני' חני המון להתנכל לחנות הענק בשארית כוחם, צעקו חמס בפתחה, ניסו להזהיר את הלקוחות מלקנות בה, גרמו לאנורל' מוסיה הגדולה ביותר במזכננסו לחנות, הסעינו את עגלות המשא כשמצרכים, הש' אירו אותן עמוסות בכניסה. אולם הם לא

קונה ועגלת-משא בסופרמרקט
4 ל"ר לקונה

מראה כללי של פנים הסופרמרקט
4 גנבים ליום

הצליחו למנוע מעקרות-הבית התל-אביביות לזרום בקצב של שלושת אלפים ליום אל תוך החנות.

מיכונה של החנות מותאם למעשה לשירות שבת אלפים לקוחות. אולם דרושה כשלוש שנים עד אשר יתאמנו וכובדי החנות ל' עבודה אינסטיטוטית במכונית החדישות, כמו המשקל החצי-אוטומטי המראה לקונה מיד את מחיר הסחורה, בהתאם למשקלה.

איך לא לקנות. התקלה הגדולה ביותר נגרמה עקב אי-ידיעתן של עקרות-הבית הישראליות כיצד צריך לקנות ב' סופרמרקט. לכל כנסת לחנות דרושה שעה ארוכה כדי להביא, כי בראש וראשונה עליו למסור את תיקיו למודיעין, לקחת עגלת משא, ולמסור גם דברי איזוה ובקבוקים שאת תמורתם הוא מקבל במזומן.

כשהן כבר הצטיידו בעגלות, הרי במקום לצעוד עמן סביב החנות ולהוריד את ה' מצרכים מהאמצעיות ישר לעגלה, השאירו רוב עקרות-הבית את העגלות בפניה כלשהי, רצו סביב החנות להביא את המצרכים אל העגלה. במקום ללכת בשבילים בין האצט' בות, לעבור את כל החנות בסדר מסוים מתוך ידיעה שלאט-לאט ימצאו את כל חפצן, חיפשו עקרות-הבית את המצרכים לפי רשימה שבידן, התרוצצו סביב החנות כי שש פעמים, עד אשר סיימו את קניותיהן. כבר בימים הראשונים לא חסרו תופעות של גניבה, שהן מקובלות למדי בחנויות של שרות עצמי. נגד פגע זה הוצבו ב' חנות כמה בלשים פרטיים ושני בלשתי' משטרה, שתפקידם למנוע חבלה בחנות. עד כה הצליחו לתפוס כארבעה גנבים ליום, מסרום מיד למשטרה.

היו גם מקרים של גניבות פעוטות, כך, למשל, נתפסה בחורה ליד אצטבאת התמ' רוקים כשהיא מתויה על ראשה חומר מק' שה'שערות מתוך בקבוק. היא סיימה את הטיפול והחזירה את הבקבוק למקומו. כי אשר נתפסה הוכרחה לקנות את הבקבוק כולו.

גניבות שקשה לתפוס הן גניבות של דברי-מאכל, כמו עוגות או שוקולד, שאפשר בלעם בדרך מהאיצטבה אל הקופה. הנהי' עירונית, ביקש ממנו לבצע את העבודה

בעזרת פועלי העיריה וחומריה. לבנון ידע כי הדבר אסור בתכלית האיסור. אך הוא, כבחיר-ציבור נאמן, לא רצה למעול כלל ועיקר בכספי העיר, עליהם הופקד: „אני אשלם", אמר לפיכמן, שהחל מיד בביצוע העבודה.

את האחרית לביצוע התיקונים והשינויים בביתו של לבנון הטיל פיכמן על הטובים שבפועליו: מאיר חייניק ומרדכי ביגלמן, שביצעו את העבודה לשביעות רצונם של פיכמן ולבנון גם יחד. לבנון שלם לפיכמן לפי חשבון שהוגש לו ופיכמן זיכה את חשבון העיריה בהתאם. את התקלות הטכ' ניות הקלות שהיו לו — כיצד לרשום את החומרים שהושקעו בעבודות בית-לבנון ב' רישומי העיריה, וכיצד להכניס את הכסף שקיבל מלבנון לקופת המחלקה — פתר פיכמן בקלות: הוא ערך רישומים פיקטי' ביים, משך חומרים מהקצבות של עבודות אחרות, חייב את תקציבי אותן העבודות ו' זיכה אותן בחזרה בכסף שקיבל מלבנון. הימים היו ימי הצנע החמור ומחלקת ה' החזקה, שהשתמשה בחומרים מוקצבים, חיי' בה את לבנון במחיר הרישמי של החומר שהושקע בדירתו. גם שרר עבודתם של פועלי העיריה היה נמוך משכר פועלי ה' קבלו.

חומר לתעמולה. בקלחת הבחירות ל' עירית תל-אביב בשנת 1954, צפה ועלתה בעתונות פרשת דירת-לבנון. מתנגדי ה' ציונים הכלליים פרסמו את הידיעה בראש חוצות: המועמד לראשות העיר מועל ב' כספי ציבור.

לבנון ידע את אשר עליו לעשות. הוא הכחיש כי ביקש מפיכמן לבצע את העבר' דות בכספי וחומרי העיריה, סיפר כי ביקש ממנו לעשות זאת בזמנם החופשי של פו' עלי המחלקה. גם פיכמן הציג את עצמו כצדיק תמים: „חייניק וביגלמן זיפו רי' שונים וקבלות, לקחו כסף בטענות שחא", האשים, כשהחלה המשטרה לטפל בחקירת הפרשה.

כמו בכמעט כל פרשה ציבורית מסוג זה, נמצאו לבסוף האשמים הנוחים. חייניק וביגלמן נאסרו, שוחררו בערבות אחרי מע' צר ממושך, הודחו מן העבודה בעיריה עד לביורר דינם.

לא רק הם. שלוש שנים חיכו שני עובדי העיריה הקשישים והוותיקים לביורר המשפט. שלוש שנים פירסנו את משפחותי' הם בעבודות זמניות, כשהם גורשים על שכמם משא כבד של שרר עורכי-דין ו' הוצאות המשפט העצומות. לבסוף פסק ה' שופט המתווה אליהו מני: זכאים במר' בית סעיפי האשמות.

69 פרטי אישום היו כלולים בגליון ה' אישום שהגיש וציג היועץ המשפטי לממש' לה, נגד חייניק וביגלמן. הם הואשמו במר' בית סעיפי החוק הפלילי: בהוצאת כסף בטענות שחא, במעילה ובקשירת קשר ל' עשות פשע. כשקרא לפני חצי שנה השופט מני את פסק-דינו הארוך והמנומק, נצנצו דמעות בעיניו של שני העובדים המזוכים. כי פסק-דינו של השופט, ששמע במשך עשרות ישיבות ארוכות קהל עצום של דעים, היה גליון אישום גדול נגד מנהלי מחלקת ההחזקה של העיריה ונגד לבנון עצמו. למרות שהשופט מצא את חייניק ואת ביגלמן אשמים באופן טכני בפרט אישום אחד מתוך 69 הפרטים האחרים, קבע הוא בפסק-דינו: „אין להטיל על ה' נאשמים, שהם פקידים מזוכים ודרכם ל' מלא אחרי הוראות הממונים עליהם, אח' ריות... גם מידת אחריותם לתוצאות, ב' מידה שנתגלה, היא קטנה באופן יחסי. מ' כל מקום, ודאי שלא רק הם לבדם היו צריכים ליתן את הדין."

אוספים את הנהגים. השופט מני קיבל את דעתם של פרקליטי הנאשמים, עורכי-הדין שמואל תמיר, אלכסנדר סל ו' אריה מרינסקי. חייניק וביגלמן ערכו את הרישומים הכוזבים בפנקסי העיריה — קבע השופט — לפי הוראותיו ולא פיכמן, קלא ועומד לדין, לא נאסר ולא הודח. לבנון הועמד ידע על כך: „...מר לבנון לא רצה להסתכל בקבלות שהוגשו לו. הוא גם לא הופיע ולא העיד בפני כי רומה וכיצד רומה, או שתשלום הסכומים ומסירתם לחייניק, באמצעות פיכמן, ועשו כתוצאה מהנואה... אני משוכנע שחייניק לא מעל בכספים."

לבנון סירב להופיע ולהעיד בבית-המש' פט. הוא גם סירב אחרי זכויות של שני הפועלים — שתיקנו ושיצו במסירת את דירתו לפי הוראותיו — להחזירם לעבודה, למרות שהשופט בעצמו קבע בפסק-הדין: „אני סבור שהרשת הנאשמים בעבירות שנמצאו אשמים בהן (בפרט אחי: חתימה